

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 384/2026
08.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Дејана Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.38/2024 од 15.09.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.629/2025 од 28.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 08. априла 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Дејана Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.38/2024 од 15.09.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.629/2025 од 28.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К бр.38/2024 од 15.09.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. Кривичног законика, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од две године.

Истим пресудом, на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ, према окривљеној је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време provedено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Окривљена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала, у износима ближе наведеним у изреци пресуде, а оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.629/2025 од 28.01.2026. године, усвајањем жалби окривљене АА и њеног браниоца, пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.38/2024 од 15.09.2025. године преиначена је само у погледу одлуке о

казни, тако што је окривљена због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. Кривичног законика, због ког је првостепеном пресудом оглашена кривом, осуђена на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, док су жалбе окривљене и њеног браниоца у осталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Дејан Јовановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи у уводу конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из обраложења произилази да указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 8) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, као и на повреду члана 32. став 1. и 145. став 2. Устава РС, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да захтев ваља одбацити, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене АА у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, а у образложењу захтева, с тим у вези, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП истицањем да је за предметно кривично дело, у време извршења, била забрањена казна затвора од једне до осам година, да је Законом о изменама и допунама КЗ који је ступио на снагу 06.12.2024. године за кривично дело из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора од две до десет година, те да су због тога сви главни претреси након 06.12.2024. године одржани пред судом који је био непрописно састављен, јер је требало да суди веће састављено од једног судије и двоје судија поротника, а не судија појединац.

Поред тога, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да је изрека првостепене пресуде сама себи противречна у погледу одредаба које се односе на кривицу, обзиром

да се у изреци наводе одредбе које се односе и на нехат и на умишљај (члан 22, која се односи на општи појам кривице, те члан 25. КЗ, која се односи на умишљај), а поступак је вођен за кривично дело извршено из нехата.

Бранилац окривљене у образложењу захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, и с тим у вези наводи да побијаном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе. Међутим, образлажући ову повреду, бранилац истиче да се у изреци првостепене пресуде не наводи која је то неприлагођена брзина којом је окривљена управљала у конкретној ситуацији и полемиче са исказом вештака саобраћајно-техничке струке, уз сопствени закључак да је суд у конкретној ситуацији морао узети варијанту која је најповољнија за окривљену, а којим наводима, по оцени овога суда, у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, односно неразумљивост изреке пресуде, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП.

Бранилац у образложењу, као разлог подношења, наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим не наводи на који начин је нижестепеним пресудама одлуком о кривичној санкцији учињена повреда закона, већ с тим у вези истиче да је првостепени суд погрешно као отежавајућу околност ценио држање окривљене током поступка, обзиром да се окривљена понашала изузетно конкретно, док је другостепени су погрешно навео у својој одлуци да је другостепени суд ценио држање окривљене након учињеног кривичног дела као олакшавајућу околност, што је апсолутно нетачно. Изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП и полемиче са утврђеним олакшавајућим отежавајућим околностима на страни окривљене, а које су цењене приликом доношења одлуке о врсти и висини казне.

Како све наведене повреде закона – из члана 438. став 1. тачка 3) и 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, у поднетом захтеву, бранилац наводи да су нижестепеним пресудама учињене повреде члана 32. став 1. и члана 145. став 2. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којим је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима.

Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен, јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић